

# 1

**AMMATTILAISEN NEUVO:** Elämässä ja tietokoneohjelmistoissa on aina parasta aloittaa usein esitetyistä kysymyksistä. Se estää näyttämästä myöhemmin typerältä.

Tässä kolme kysymystä, joiden avulla voi tutustua Azi Belloon: Kuka helvetti hän on? Mikä on pimeä verkko? Mikä nykymaailmassa on vikana?

Tarkastellaan kysymyksiä käänteisessä järjestyksessä.

Planeetassamme ei tänä armon vuonna 2014 ole luonnostaan paljonkaan sellaista vikaa, mitä keskiajan maalaisväestö ei tunnistaisi: on nälänhätää, raiskaamista ja ryöstelyä. Vain muutaman vuosisadan kuluessa ihmisen ylittämätön nerokkuus on suonut kaikille tilaisuuden käyttää aikansa sellaiseen, mikä ennen oli vain harvojen ja valittujen etuoikeus: lukemiseen, kirjoittamiseen, kaupankäyntiin ja julkisuuden henkilöiden haukkumiseen. Varsinaisesti uutta on kuitenkin se, että kaikki lapsipornosta ja huumeista tuhoa kylväviin aseisiin ja vielä tuhoisampiin ideologioihin on maan jokaisen työpöydän ja taskulaitteen ulottuvilla.

Juuri siitä pimeissä verkoissa on kysymys. Niistä ihmiset saavat käsiinsä kaikkea sellaista, mitä yhteiskunta ei halua heidän saavan käsiinsä. Ne ovat internetin pimeimpiä soppia, jotka on kätkeyty kaikkien näkyville. Niihin pääsee keinoilla, jotka oikein käytettyinä salaavat käyttäjänsä henkilöllisyyden ja olinpaikan, samoin kuin sen, kenelle käyttäjä milloinkin jakaa kovan luokan äärioikeistolaista natsi-islamistista disinformaatiopornoa. Pahoja ihmisiä, hyviä aikoja.

Tietenkin kaikkein suosituimman tähän tarkoitukseen kehitetyt ohjelmiston on suunnitellut Yhdysvaltojen laivasto, ja jotkut hakkerit ovat sitä mieltä, ettei Yhdysvalloille ole mikään mieluisampaa kuin aiheuttaa harmia kaikille teollisuus- ja tiedustelujärjestelmänsä kilpailijoille maailmanlaajuisesti. Mitä yhteistä on kiinalaisilla toisinajatteliijoilla, iranilaisilla vapausintoilijoilla, uusiseelantilaisilla nörteillä, jotka siirtelevät mietoja huumeita valtamerten yli, ja Pohjois-Korean valtion hankintavirastolla? Kaikki käyttävät The Onion Routeria, joka tunnetaan yleisesti nimellä Tor. Se on helposti ladattava ohjelmisto, joka hautaa joka ikisen klikkauksen kymmenien digitaalisten yhteyksien alle anonymien palvelimien kautta. Se on kuin sipuli, jos sipulit olisivat maailmanlaajuisia verkostoja. Salaukset on pakattu kerroksittain, ja kuoriminen saattaa itkettää.

Teoriassa kaikki ovat anonymiejä. Jos käyttäjä ei hallitse alaansa, hän voi käytännössä perustaa yhtä hyvin sivun, jolla kertoo oman nimensä ja kotiosoitteensa ja jolla välkky gif-kuvassa turvallisuusviranomaisille osoitettu teksti: TÄÄLLÄ OLLAAN, NSA! Anonymiteetti ei takaa turvallisuutta. Verkossa kukaan ei tiedä, kuka on koira, mutta jos ovelle johtaa vana luun muotoisia keksejä, johtopäätöksen tekeminen ei ole vaikeaa.

Kysykää vaikka Azilta. Hän on hakkeriveljeskunnan jäsen (jäsenistössä on hyvin vähän naisia, joukossa harjoitetaan raivokasta ja härskiä sukupuoleen perustuvaa trollausta ja wc-istuimet jätetään pysyvästi ylös), mutta käyttää silti muunnelmaa omasta nimestään. Hän on AZ. Kaikki luulevat sitä salanimeksi, koska yksikään täysjärkinen tietoturva-asiantuntija ei ikinä paljastaisi verkossa mitään, mikä mitenkään liittyy omaan henkilöllisyyteen. Se on tosin vain kaksi kolmasosaa siitä nimestä, jonka hän sai kolmekymmentäneljä vuotta sitten Etelä-Lontoon eteläpuolella sijaitsevassa perseenreiän arkkitheonisessa vastineessa: East Croydonissa.

Riippuen siitä, millä tuulella Azi/AZ milloinkin sattuu olemaan, hän selittää nimiversion käyttämisen joko harvinaisen ovelaksi kaksoisbluffiksi, ylpeyden tai typeryyden merkiksi tai vaihtoehtoisesti kaikkien kolmen yhdistelmäksi. Tavallisesti Azi sanoo olevansa epäonnistunut tehopakkaus. Hyvä suurissa asioissa, huono pienissä.

Tänään on hyvä päivä, koska Azi istuu työpöytänsä ääressä ja syö Nandon parasta annosta, puolikasta kanaa ja ranskalaisia, joille hän on valellut niin paljon omaa tulista Sriracha-kastikettaan, että kasvoista menee tunto, juo mukista kylmää kahvia ja on olevinaan uusnatsi.

Tarkemmin sanottuna hän keskustelee vain jäsenille tarkoitettussa sosiaalisen median ryhmässä ja on olevinaan uusi, mutta vaikuttavan tarmokas jäsen maailmanlaajuisessa poliittisessa liikkeessä nimeltä Freedom. Liikkeen tavoitteena on suojella länsimaista elämäntapaa islamin jatkuvasti kasvavalta uhalta ja ehkä myös, mutta vain ehkä, pahoinpidellä ei-valkoihoisia ja syyttää kaikista yhteiskunnan epäkohdista vainottujen vähemmistöjen monikansallista salaliittoa.

Azi on tehnyt uusnatsien parissa työtä jo pitkään muiden projektiansa ohessa. Jos häntä painostaisi, hän kuvaisi sitä pakkomielteeksi, mutta koska kukaan ei painosta, hän teeskentelee, että se on harrastus. Yleisesti ottaen natsit ovat huonoja uutisia hienoissa vaatteissa. Ovelimpien uusnatsien pitkän linjan suunnitelmat koskevat vaaleja ja heidän karismaattista sak-salaista keulakuvaansa, joka tunnetaan tuttavallisesti Tomina. Nämä tyypit ovat omaa luokkaansa.

Azin mielestä on aina syytä pelätä sellaista poliittista henkilöä, josta vihamiehetkin käyttävät toverillista nimitystä, ja tämä mies on pahempi kuin yksikään hienosteleva britti. Tomi saattaa jopa päästä keskeiseen asemaan muodostettaessa Saksan

seuraavaa hallitusta, ellei joku satu lähikuukausien aikana julkaisemaan hänestä nimettömästi yksityiskohtaista ja uskomattoman haitallista tietoa. Sepä olisi vahinko, vai mitä?

Azi on ensimmäisenä valmis myöntämään, ettei hänen operaatiokeskuksensa ole tyypillinen neron luola. Ulkoa se näyttää aivan tavalliselta puutarhavajalta. Sisältä se näyttää räjäjäiseltä, ahtaalta puutarhavajalta, johon joku on joskus kauan sitten ahtanut liian suuren IKEAn pöydän ja kaksi kokoon-taitettavaa tuolia sekä useamman käytettyjä tietokoneita myyvän liikkeen sisällön, ja niin juuri Azi on tehnytkin. Näkymättömiin sijoitetuista kaiuttimista kuuluu Van Halenin musiikkia. Kolmen suuren johtojen koristaman näytön ympärillä on levälään osittain purettuja kannettavia, pöytäkoneita ja ulkoisia kovalevyjä. Ainoa myönnytys mukavuudelle on kahvi: pienellä nurkkapöydällä on Hario V60 Dripper -kahvinkeitin ja siinä Union's Revelation Blendiä. Huoneessa leijuva kahvin aromi on Azin vastalääke laitteiden jatkuvasta käytöstä syntyvän pölyn ja otsonin ummehduttamalle ilmalle.

Azi on pukeutunut liian suureen huppariin, lenkkitosuihin ja farkkuihin, joita on kuluttanut pikemminkin aika kuin muotisuunnittelijan nimenomainen tarkoitus. Lisäksi hänellä on useamman päivän parransänki. Hän saattaisi näyttää vuosikymmentä ikäistään nuoremmalta, jopa juuri ja juuri komealta-kin jos ajaisi partansa ja järjestäisi tukkansa hieman harkitummin sekaiseksi, mutta niin ei aivan lähitulevaisuudessa käy. Hänen näkemyksensä mukaan aineellinen maailma on lähinnä valitet-tävien sattumien sarja. Tärkeää on vain se, mitä ruudulla näkyy.

Ensimmäinen todistuskappale, joka viittaa tämänkaltaiseen elämänfilosofiaan, todistuskappale A, on jalkalamppu, johon Azi on onnistunut olemaan kiinnittämättä huomiota yli viiden-toista vuoden ajan ja jonka repaleinen sintsisivarjostin lerpattaa kahvinkeittonäytön yläpuolella. Todistuskappale B on se, että

hänelle läheisimmiltä tuntuvat ihmiset, hakkerit, joiden nimi-merkit ovat Milhon ja Sigma, saattavat olla yhtä hyvin miehiä kuin naitakiin, kyynisiä teinejä kuin tylsistyneitä X-sukupolven edustajikiin, ja heidän olinpaikkansa saattaa olla maapallolla missä tahansa, missä englannin kielen puhujat ja internet kohtaavat. Azi aavistelee, että he ovat molemmat naisia ja lisäksi että Sigma on ihastunut arvoitukselliseen AZ-nimimerkin haltijaan. Azi on kuitenkin tarpeeksi terävä ymmärtääkseen, että tämä kertoo enemmän hänestä itsestään kuin todellisuudesta.

Kaiken kaikkiaan hänen asiansa ovat hyvin, vaikka hänen väitetty uransa penetraatiotestaajana onkin siirtynyt aina vain enemmän taka-alalle uusnatsien ansaan houkuttelemisen tieltä. Azin ProtonMail-työsähköpostissa odottelee kolmetuhatta lukematta jäänyttä sähköpostiviestiä, niiden aihekentissä risteilee kärsimättömiä otsikoita hänen pääasialliselta työnantajaltaan. Azi on alkanut suhtautua niihin abstraktin kiinnostuneesti – ikään kuin ne olisivat luonnonilmiö, jonka kasvua olisi sääli häiritä.

On vuosi 2014, ja kaikenlaiset kiihkoilijat olivat käyttäneet nettiä jo ennen kuin verkkoselaimista tuli yleisiä. Siksi on äärimmäisen vaikeaa saada Freedomin kaltaisten ryhmien jäseniä myöntämään, että he haluavat palauttaa ruskeat, mustat – ja miksipä ei juutalaisetkin – takaisin kotiseuduilleen äärimmäisen ennakkoluuloisesti ja että kaikista, jotka ovat eri mieltä, pitäisi hankkiutua eroon yhtä lailla. Sen sijaan he hokevat alin omaa toisilleen, että on annettava järkiperäinen vaikutelma, pidettävä julkisuudessa kovaa meteliä siitä, kuinka eliitti on menettänyt kosketuksensa tavallisten kunnan ihmisten oikeuteen huoleen taloudellisesta ahdingostaan, ja vältettävä väkivaltaa, ellei olla varmoja siitä, että se tapahtuu salassa ja on ehdottoman tehokasta.

Niinpä Azi onkin jo monta kuukautta rakentanut ystävyys-suhdetta muutaman idiootin kanssa, joiden uskoo saattavan paljastaa hänelle, mistä oikeastaan on kysymys, ja tarjoavan hänelle tilaisuuden päästä korkeampaan ja järjestöä entistä enemmän hyödyttävään asemaan. Hänen on vain esiinnyttävä tulieluisena ideologina, joka ei voi olla sanomatta mielipidettään ystävien kesken. Sokerina pohjalla hänellä on myös todiste siitä, että hän on vakavissaan. Aseita, huumeita ja yhteyksiä pimeään verkkoon. Tai tarkemmin sanoen lupaus, jonka pitämistä Azi on taitavasti pitkittänyt, sillä on olemassa rajoja, joiden ylittäminen olisi varomatonta, siitä puhumattakaan, että tekisi niistä tuottoisan sivubisneksen.

Syödessään kanaa, joka saa vedet valumaan silmistä, Azi esittelee kiellettyjen tavaroiden runsaudensarvea yhdelle puhdasoppisimmista verkossa tapaamistaan nuorista miehistä, vastikään mukaan liittyneelle britille nimeltä Gareth, joka on kotoisin Blackpoolista. Gareth väittää työskentelevänsä vedonvälitystoimistossa ja käyttävänsä päivänsä katselemalla, kuinka sionistien peitejärjestöt käyvät kiinteistökauppaa hänen asuinalueensa pääkadulla. Gareth puhuu myös kansainvälisistä pedofiilialaliitoista, joiden jäsenet valtaavat lasten tietokoneita ja käyttävät heidän kameroitaan katsellakseen, mitä kaikkea lapset tekevät kotonaan. Azi tietää, että niin on tapahtunut ainakin yhden kerran, ja on siksi päättänyt arkistoida sen aivojensa osastoon nimeltä ”tällaisesta kuvottavasta paskasta täytyy huolehtia toisella kertaa.” Osasto on viime kuukausina täyttynyt hälyttävää vauhtia.

Blackpoolissa asuvalle Garethille Azi ei ole Azi, vaan vihainen, valkoinen, hätkähdyttävän komea mies nimeltä Jim. Jimin tarina perustuu Azin hakkerifilosofian kahteen tärkeään periaatteeseen: Ensinnäkin on oltava niin monta askelta vastustajien edellä, että taistelu on jo voitettu, kun he huomaavat sen

alkaneen. Toiseksi on murskattava kaikki oletukset ja odotukset. Pitää valehdella, huijata, kerjätä, lainata, harhauttaa ja petkuttaa.

Sellaista on hakkerin etiikka: asiat hajotetaan osiin ja kootaan taas uudestaan omalla tavalla. Se tehdään hivin vuoksi, pelkästä uteliaisuudesta, siksi että se saa muut näyttämään typeriltä ja että hakkeri itse puolestaan saa tuntea itsensä älykkääksi. Sitä paitsi lauma uusnatseja, jotka pyrkivät tekemään maailmasta entistä pahemman paikan, ansaitsee kaikkien tietomurtojen äidin – niin suuren ja haitallisen annoksen oikeamielistä totuutta, että oma äitikin kieltää heidät.